

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203050
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719203050.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobkyne: M. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX C. C., zastúpená: CSP Turčianske Teplice, so sídlom Teplická 1446/53, 039 01 Turčianske Teplice, IČO: 52 103 901, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15Csp/87/2019-194 zo dňa 12. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, sp. zn. SRSAspA 02997/16 dňa 01.06.2016 (výrok I.). Súčasne žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.), o ktorej výške bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za podanie žaloby vo výške 331,50 eur Slovenskej republike podľa priloženého príkazu na úhradu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 22 ods. 1, § 45 ods. 1, § 46 ods. 3, § 73 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 8 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 48 ods. 2, § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 4, § 53 ods. 4 písm. r), § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, 2 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala vo vzťahu k žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, zriadeného Záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, ktorý bol vydaný v konaní pod sp. zn. SRSAsA02997/16 zo dňa 1.6.2016. Zrušenia rozhodcovského rozsudku sa žalobkyňa dovoľáva z dôvodov, ktoré sú upravené v § 45 ods. 1 č. 335/2004 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov /ďalej len „zákon č. 335/2014 Z. z.“/ (ods. 1 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalobkyňa žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podala na súde prvého stupňa v lehote 14 dní, od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, čo preukazuje doručenka o prevzatí daného upovedomenia zo dňa 15.07.2019 (č. I. 84). Súd prvej inštancie skonštatoval, že bola splnená lehota na podanie žaloby v zmysle ustanovení zákona č. 335/2014 Z.

z. v spojení s ust. zákona č. 233/1995 Z. z.. Vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to fotokópiami listín rozhodcovského konania, ktoré sa viedlo pod spisovou značkou SRSAspA02997/16. Oboznámil sa s listinami, ktoré k podanej žalobe doručila žalobkyňa, t. j. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 602300371 zo dňa 05.03.2014, Dohodou o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300371 zo dňa 05.03.2014, Štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, s rozhodcovskou zmluvou zo dňa 05.03.2014 k predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Vykonal výsluch svedka P. A. a oboznámil sa s výpoveďou žalobkyne k procesu uzatvárania samotnej zmluvy vrátane rozhodcovskej zmluvy. Po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že žalovaný podal dňa 26.1.2016 návrh na začatie rozhodcovského konania na Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, ktorým sa voči žalobkyni domáhal zaplatenia sumy 800,- Eur, známeho príslušenstva - úrok vyčíslený v sume 663,35 Eur a úrok z omeškania vyčíslený v sume 25,03 Eur, nesplateného poplatku v sume 773,60 Eur, zmluvnej pokuty v sume 33,- Eur, trov mediačného konania v sume 320,24 Eur, poplatku za upomienky v sume 10,- Eur, úroku vo výške 39,15 % ročne zo sumy 800,- Eur od 14.10.2015 do zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 800,- Eur od 14.10.2015 do zaplatenia a trov rozhodcovského konania v sume 421,11 Eur. Stály rozhodcovský súd vydal dňa 1.6.2016 (č. I. 61 spisu) predmetný rozhodcovský rozsudok, ktorým priznal žalovanému vo vzťahu k žalobkyni celú žalovanú istinu spolu s príslušenstvom. Tento rozhodcovský rozsudok bol doručený podľa predloženej doručky (č. I. 58 spisu) žalobkyni 10.6.2016. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 19.9.2016 a vykonateľnosť 2.11.2016 (č. I. 61 spisu). Právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť odvodzoval žalovaný, ako aj rozhodcovský súd z rozhodcovskej zmluvy čl. II bodov 1 - 3, podpísanej dňa 05.03.2014 spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že rozhodcovské konanie začaté do 1.1.2015 bolo upravené zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Tento právny predpis sa vzťahoval na rozhodcovské konanie, v ktorom sa riešili spotrebiteľské spory. Zákon č. 335/2004 Z. z. osobitne upravuje rozhodcovské konanie v prípade spotrebiteľských sporov. Došlo ním k odčleneniu rozhodcovského konania týkajúceho sa osobitných prípadov - spotrebiteľských sporov od rozhodcovského konania, v ktorom sa riešia ostatné spory. Keďže žalobkyňa namietala platnosť rozhodcovskej zmluvy ako dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z., súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva medzi účastníkmi. Mal za preukázané, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená v čase účinnosti zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, a preto pri posudzovaní jej platnosti vychádzal aj z ust. § 3, 4, 5 zákona č. 244/2002 Z. z. (tieto ust. tohto zákona je potrebné použiť v zmysle prechodných ust. § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z.). Zmluva bola uzatvorená na osobitnom liste. Súd uvedenú rozhodcovskú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. K otázke uzavretia samotnej zmluvy o úvere, ako aj rozhodcovskej zmluvy súd vypočul v konaní žalobkyňu cez písomnú výpoveď a vykonal výsluch svedka - P. A.. Išlo o osobu, ktorá uzavierala za žalovaného so žalobkyňou predmetnú zmluvu o úvere, vrátane rozhodcovskej zmluvy. Tento svedok na otázku, akým spôsobom dochádzalo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, rozhodcovskej zmluvy a ďalším dokumentom s tými súvisiacimi uviedol, že dochádzalo tým spôsobom, že klient prišiel, požiadala si o úver, vypísala sa žiadosť o úver, ktorá sa následne poslala na schválenie na centrálu do Banskej Bystrice, kde klienta preverili u zamestnávateľa, robili to tam referentky s tým, že poslali späťne avízo, že je možné uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, čo aj urobili a klientovi sa vyplatili peniaze na pobočke. Bola to hodinová záležitosť. Na otázku, akým spôsobom bolo vysvetlené žalobkyni, že má uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, čo rozhodcovská zmluva znamená, aký následok má jej uzavretie a či jej bola vysvetlená možnosť odstúpenia od tejto zmluvy, svedok uviedol, že rozhodcovská zmluva bola vysvetlená, že sa pridala a je to súčasť úveru, ktorú v prípade, že klient nebude splácať daný úver, tak sa postúpi na rozhodcovské konanie, čiže na rozhodcovský súd, že sa bude vymáhať. Na otázku, že či žalobkyni uvádzal, aký následok bude mať jej uzavretie a či jej bola vysvetlená možnosť odstúpenia tento svedok uviedol, že nie, že nebola možnosť odstúpenia. Na otázku, či mohla nastať taká situácia, že bez uzavretia rozhodcovskej zmluvy by bol úver schválený, svedok odpovedal, že nie. Na otázku, či mala možnosť žalobkyňa ako klient nejakým spôsobom ovplyvniť obsah rozhodcovskej zmluvy, svedok uviedol, že nie. Na otázku, že či mohla nastať situácia, že došlo k uzavretiu zmluvy o úvere bez rozhodcovskej zmluvy, svedok opätovne uviedol, že nie. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva bola tlačivo, ktoré bolo súčasťou zmluvy o úvere a bolo neoddeliteľné od tohto úveru. Muselo byť klientom podpísané a vlastne celú túto zložku klient dostal s tým, že kópiu dostávala firma. Boli to predtlačené formuláre, ktoré boli vydané firmou, ktoré sme museli podľa postupu vyplniť, dodržať, upozorniť vlastne overiť, to klient nemohol ovplyvniť žiadnu z týchto tlačív, alebo upravovať, alebo jednoducho žiadať o nejakú zmenu. V tom prípade by mu nebol úver poskytnutý. Tieto tlačivá boli predtlačené a boli súčasťou zmluvy o úvere, t. j. aj rozhodcovská zmluva. Na základe vykonaného

dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že hoci bola rozhodcovská zmluva uzavretá na samostatnej listine, nebola individuálne dojednaná, žalobkyňa nemohla v žiadnom smere ovplyvniť obsah samotnej rozhodcovskej zmluvy a zároveň bola povinná uzavrieť predmetnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá mala zakladať právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci. Rozhodcovská zmluva bola jednou z neodmysliteľných podmienok uzavretia samotnej úverovej zmluvy, bez prístúpenia ktorej spotrebiteľ nemal možnosť uzavrieť samotnú spotrebiteľskú zmluvu o úvere a nemohol tým získať finančné prostriedky, ktoré mu mali byť poskytnuté na základe zmluvy o úvere. Podľa názoru súdu uzatvorením rozhodcovskej zmluvy viažucej sa k predmetnej zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Zmluvou s takýmto znením si žalobkyňa ako spotrebiteľ jednoznačne zhoršila svoje zmluvné postavenie. Žalovaný si priamo a autoritatívne v preformulovanej rozhodcovskej zmluve určil pre prípad vzniku sporu z predmetnej zmluvy možnosť výberu, či prípadný spor predloží Stálemu rozhodcovskému súdu alebo príslušnému súdu SR. Právo výberu, akému súdu spor predloží, spočíva podľa zmluvy na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh. Teda v konečnom dôsledku ide o žalovaného, ktorý má eminentný záujem na tom, aby boli spory so žalobkyňou riešené pred rozhodcovským súdom, pred ktorým bude postavenie oprávneného oveľa výhodnejšie. Žalobkyňa na rozdiel od žalovaného nemohla nijako ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, ani výber osoby rozhodcu. Táto zmluva predstavuje príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane spotrebiteľovi. Spotrebiteľskú zmluvu, ani všeobecné podmienky nemohla žalobkyňa ovplyvniť, nijako zmeniť, upraviť, nakoľko bola vopred preformulovaná a v takomto znení predložená žalobkyni ako spotrebiteľovi. Uvedené platí bez ohľadu na to, či je v rozhodcovskej zmluve možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd dohodnutá alternatívne alebo výlučne, nakoľko aj v prípade alternatívy, ak má podnikateľ možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd, znamená to podstatné zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Z tohto dôvodu dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nebola platne uzavretá, a preto môže byť považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ. Keďže ide o neplatný právny úkon a nakoľko právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone, aj rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom, a preto je nulitným právnym aktom, ktorý nespôsobuje žiadne právne účinky. S ohľadom na uvedené daný rozhodcovský rozsudok zrušil. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom konštatoval, že žalobca mal vo veci plný úspech, a preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému. Pokiaľ ide o povinnosť zaplatiť súdny poplatok, okresný súd odkázal na ust. § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. a konštatoval, že žalobkyňa bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Z uvedeného dôvodu na jeho úhradu bol zaviazaný žalovaný.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h/ CSP a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania. Poukázal na ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, podľa ktorého je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré umožňuje, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom. Má za to, že rozhodcovská zmluva spĺňa všetky náležitosti podľa platných právnych predpisov v čase jej uzatvorenia. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobkyňou a ním je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Dal do pozornosti čl. II. bod 1 rozhodcovskej zmluvy kde sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde, taktiež čl. II. ods. 3, ktorý odkazuje na možnosť odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy bez toho, aby bola dotknutá platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Okrem uvedeného žalobkyňa mala možnosť dovoľávať sa neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo výberu rozhodcu priamo v rozhodcovskom konaní, o čom bola poučená vo výzve na žalobnú odpoveď, avšak napriek svojej nespokojnosti ostala nečinná v konaní. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 12Cb/114/2014-104, na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2Er/1464/2015 zo dňa 13.11.2017, na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoE/297/2017 zo dňa 24.08.2017, na rozsudok Okresného súdu Svidník,

sp. zn. 6C/176/2014-75. Žalovaný odmieta akékoľvek argumenty žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Poukázal na § 106 ods. 3 OSP. Žalovaný je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Poukázal na rozsudok Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 12 Cmo 13/2010 zo dňa 2. marca 2011, na ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39, na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 19Co 481/2010 zo dňa 1. marca 2011, na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009, na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010, na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008. Medzi žalobcom a žalovaným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Žalobca svojím podpisom zo dňa 05.03.2014 vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlásil, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Má za to, že žalovaný si splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákonom o spotrebiteľských úveroch a nakoniec aj Občianskym zákonníkom, okrem toho bol žalobca vyzvaný dňa 03.11.2015 k výberu rozhodcovského súdu alebo možnosti odmietnutia rozhodcovského konania, avšak svojím nekonaním dal podľa zákona možnosť výberu rozhodcovského súdu žalovanému. Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 05.03.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 602300371, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 1.600,00 Eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 1.400,00 Eur. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300371 na prednej strane je uvedené nasledovné: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 3.000,00 Eur, ak nie je dohodnuté inak do 12.03.2015 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi. Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane dňa 12.03.2015.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 3.000,00 Eur s termínom splatnosti dňa 12.03.2015. Žalobca si individuálne dohodol podmienky Zmluvy o úvere, s tým že žalovaný s odbornou starostlivosťou, ktorú vykonal na základe vyplnenia formuláru o overení klienta, boli dojednané podmienky poskytnutia úveru a k tomu dohodnutá výška úveru na základe posúdenej bonity klienta. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

4. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario), postupom podľa ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi zvermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní sú vo väčšej miere zhodné so skutočnosťami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalovaným tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 CSP.

8. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že predmetná rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, išlo o tzv. formulárovú, vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť a nemala možnosť osobitne ovplyvniť jej znenie, pričom samotná skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá na osobitnom formulári odlišnom od zmluvy o úvere uzavretej taktiež na vopred pripravenom formulári, nezakladá záver o jej individuálnom dojednaní. Súdna prax je jednotná v tom, že za individuálne dojednanú zmluvu nemožno považovať tzv. formulárovú zmluvu, t. j. zmluvu s vopred naformulovaným obsahom bez možnosti zmeny jej obsahu, prípadne výberu z viacerých možností. Aj keď táto zmluva v čl. II. bod 1 dáva dlžníkovi právo obrátiť sa v spore s veriteľom aj na všeobecný súd, toto právo je len formálne, pretože je obmedzené iba do doby, kým nepodá veriteľ návrh na prejednanie sporu na rozhodcovský súd, pričom takýchto prípadov je väčšina. V prípade podania žaloby veriteľom na rozhodcovskom súde je nútený dlžník - spotrebiteľ podrobiť sa rozhodcovskému konaniu bez možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný a spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska a ani nijako nemohol zabrániť uskutočneniu rozhodcovského konania. Neobstojí preto argumentácia žalovaného, že vzhľadom na nevýhradnú povahu rozhodcovskej doložky sa na túto nevzťahuje ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. I keď bola doložka koncipovaná ako tzv. nevýhradná, z pohľadu spotrebiteľa je rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti bezprostredne zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma eventualitami. Rozhodcovské konanie by bolo akceptovateľné v prípade skutočne individuálneho dojednania medzi zmluvnými stranami, nie nanútenia rozhodcovského konania spotrebiteľovi. Odvolací súd má za to, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy na samostatnej listine v ten istý deň ako samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere, malo len za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie povahu individuálne dojednanej rozhodcovskej zmluvy. Zároveň táto rozhodcovská zmluva nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu a tak ťažko možno očakávať od spotrebiteľa, aby v tom čase vedel riadne vyhodnotiť aj možnosť odstúpenia od predmetnej zmluvy.

9. Zákon síce nevylučuje možnosť riešenia sporov v rozhodcovskom konaní aj v spotrebiteľských veciach, avšak, ak má byť rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom ako prejav zmluvnej autonómie, a teda ako individuálne dojednaná, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje predovšetkým informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená, pričom z okolností uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že k tomu nedošlo. Z výsluchu žalobkyne, ako aj svedka, ktorý konal za žalovaného v procese uzatvárania predmetnej zmluvy a rozhodcovskej zmluvy vyplynulo, že bez podpisu rozhodcovskej zmluvy by nebol úver schválený a žalobkyňa ako klient nemohla zmeniť obsah rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva bola tlačivo, ktoré bolo súčasťou zmluvy a bola jednou z neodmysliteľných podmienok uzavretia samotnej úverovej zmluvy. Taktiež svedok potvrdil, že neboli poskytnuté náležité informácie pre uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, najmä o tom, čo pre žalobkyňu znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa nemala reálne vytvorenú možnosť rozhodcovskú zmluvu prijať alebo neprijať, ani nijako ovplyvniť jej konkrétne znenie, vrátane výberu rozhodcovského súdu. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná.

10. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 237/2013 zo dňa 30.09.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza: „K právnemu posúdeniu

rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal právne závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v jeho právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je preto možné konštatovať, že takáto ‚voľba‘ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1ECdo 12/2014, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013).“

11. Odvolací súd vo vzťahu k iným rozhodnutiam všeobecných súdov Slovenskej republiky, na ktoré žalovaný v podanom odvolaní poukazuje, odkazuje na právnu úpravu § 193 CSP, z ktorej vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd viazaný, pričom právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky.

12. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie za aplikácie § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnej žalobkyni proti žalovanému priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v celom rozsahu a podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého je od poplatku oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu a podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. zaviazal žalovaného k zaplateniu súdneho poplatku vo výške 331,50 Eur (položka 3 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov).

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP. Žalobkyni ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol v súlade s § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania; odvolací súd však z obsahu spisu nezistil, že by žalobkyni nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli, a preto jej nárok náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

14. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)